

Arrest

nr. 308 805 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2024.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt in de beschikking van 3 april 2024 het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische afkomst te zijn en subsidiaire bescherming in Cyprus verkreeg, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 juli 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd.

Deze termijn van vijftien dagen is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een

ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6. Waar verzoeker aangeeft dat hij niet langer over een geldig Cypriotisch verblijfsdocument beschikt en verwijst naar de moeilijkheden die statushouders in of bij terugkeer naar Cyprus ondervinden om een verblijfsvergunning te hernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Cyprus en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 9 november 2022 (AD CGVS, map met documenten, Cypriotische verblijfskaart). De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Cyprus heeft verlaten en er sindsdien niet meer officieel verblijft, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen door de verwijzen naar de wettelijk voorzienbare mogelijkheden voor de Cypriotische autoriteiten om de verleende beschermingsstatus in te trekken of te beëindigen (AIDA Country Report: "Withdrawal of protection status", laatste update 11 april 2023, stuk 3) volstaat niet. De door verzoeker aangehaalde informatie bevestigt overigens dat ook de Cypriotische overheden dit slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kunnen doen. Er liggen evenmin stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker er niet zou kunnen naar terugkeren.

Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker verder niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Cyprus de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen (AIDA Country Report: "Residence permit", laatste update 11 april 2023, stuk 4) maar verzoeker toont niet aan dat hij deze periode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat hij de zelfredzaamheid en sociale ondersteuning of netwerk zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Zo kreeg hij onderdak bij vrienden, kon hij rekenen op financiële ondersteuning door zijn broer uit Algerije, en kon hij na de toekenning van zijn beschermingsstatus aan het werk en samen met andere mensen een studio huren om kosten te delen (NPO, p. 4-5). Daarnaast blijkt uit de landeninformatie die verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals een minimuminkomen.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Hij houdt voor dat hij rugproblemen heeft en kampt met psychologische problemen, maar laat na deze te staven aan de hand van medische attesten waardoor dit niet meer dan een blote bewering blijft. Los daarvan, toont verzoeker niet aan dat er ten gevolge hiervan sprake is van een aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. In deze stand van zaken kan voorts niet blijken dat hij in Cyprus geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische dan wel psychologische ondersteuning. Temeer hij in het verleden wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Cyprus toen hij in 2020 een arbeidsongeval had (NPO, p. 5). Uit loutere gegeven dat hij zelf zou hebben moeten instaan voor zijn medische kosten, kan niet worden besloten dat verzoeker geen toegang had tot medische zorg. Bovendien betrof dit een situatie toen hij zich nog in de asielprocedure bevond en hij illegaal aan het werk was. Deze situatie is dus niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming.

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Cyprus, waar hij gelet op voorgaande, in gebreke blijft.

7. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Cyprus, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Cyprus. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

8. Aldus kan er worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Het lijkt erop dat zijn verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat niet op een afdoende wijze werd vastgesteld dat hij in Cyprus aanspraak kan maken op een beschermingsstatuut en het daaraan verbonden verblijfsrecht; hiernaar werd geen actueel onderzoek gevoerd. Hij wijst erop dat de verlenging van een verblijfsvergunning er een lange tijd in beslag kan nemen – wat wordt bevestigd in de AIDA-rapportering waarnaar hij verwijst – en stelt dat het voor hem onmogelijk is om deze lange periode te overbruggen. Verzoeker is al in april 2022, dus meer dan twee jaren geleden, vertrokken uit Cyprus, beschikt er niet over een ondersteunend netwerk en zal er bij terugkeer aan zijn lot worden overgelaten. In deze volstaat het niet te verwijzen naar zijn ervaringen tijdens zijn vorig verblijf aldaar. Verzoeker besluit dat er een grote kloof bestaat tussen de Cypriotische wetgeving en de manier waarop deze wordt toegepast en stelt dat dit aspect onvoldoende werd onderzocht.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 april 2024.

Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet toe te lichten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker gaat hier echter volledig aan voorbij. Hij gaat niet of nauwelijks concreet in op de gronden van de beschikking en brengt er geen concrete en dienstige repliek tegen in die anders doet oordelen.

Met betrekking tot verzoekers betoog dat niet op een afdoende wijze werd vastgesteld dat hij in Cyprus aanspraak kan maken op een beschermingsstatuut en het daaraan verbonden verblijfsrecht en dat hier geen actueel onderzoek naar werd gevoerd, dat de verlenging van een verblijfsvergunning er een lange tijd in beslag kan nemen en het voor hem onmogelijk is om deze lange periode te overbruggen, en hij in april 2022 en dus al meer dan twee jaar geleden vertrokken is uit Cyprus en er niet over een ondersteunend netwerk beschikt en bij terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten, verwijst de Raad naar punt 6 van de beschikking waar op die elementen concreet en uitgebreid wordt ingegaan.

Verzoeker werpt er met zijn argumentatie ter zitting geen ander licht op. De Raad benadrukt dat het verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij heden geen internationale bescherming meer geniet in Cyprus, maar hij nalaat dergelijk bewijs te leveren.

De Raad benadrukt waar in de beschikking in voormeld punt 6 wordt opgemerkt: *“Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker er niet zou kunnen naar terugkeren. Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker verder niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Cyprus de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen (AIDA Country Report: “Residence permit”, laatste update 11 april 2023, stuk 4) maar verzoeker toont niet aan dat hij deze periode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat hij de zelfredzaamheid en sociale ondersteuning of netwerk zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Zo kreeg hij onderdak bij vrienden, kon hij rekenen op financiële ondersteuning door zijn broer uit Algerije, en kon hij na de toekenning van zijn beschermingsstatus aan het werk en samen met andere mensen een studio huren om kosten te delen (NPO, p. 4-5). Daarnaast blijkt uit de landeninformatie die verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals een minimuminkomen.”*

Verzoeker beperkt zich ter zitting tot enkele algemene opmerkingen, zoals waar hij aangeeft niet (meer) over een ondersteunend netwerk te beschikken en opwerpt dat het in deze niet volstaat te verwijzen naar zijn ervaringen tijdens zijn vorig verblijf aldaar, waarmee hij evenwel geen afbreuk doet aan het voorgaande en de overige in de beschikking opgenomen gronden. Zo maakt verzoeker o.a. niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Cyprus geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt of tot andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, en herhaalt en beklemtoont de Raad dat uit de informatie die verzoeker aanbrengt blijkt dat tijdens de wachtperiode voor het ver-lengen/vernieuwen van Cypriotische verblijfsdocumenten statushouders een ontvangstbewijs verkrijgen van hun verblijfsaanvraag, dat hen toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals een minimuminkomen. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat dit in zijn geval geen mogelijkheid is.

Verzoeker laat voorts na zijn betoog ter zitting dat er een grote kloof bestaat tussen de Cypriotische wetgeving enerzijds en de manier waarop deze wordt toegepast anderzijds, hetgeen volgens hem onvoldoende werd onderzocht, concreet te betrekken op de gronden van de beschikking en hij slaagt er met een dergelijke algemene argumentatie hoe dan ook niet in de inhoud van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad herhaalt en benadrukt dat, zoals eerder in de beschikking werd aangegeven, het in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar eerder werd verwezen, aan verzoeker toekomt om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Cyprus. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld. Waar verzoeker voorhoudt dat er een verschil is tussen (de letter van) de Cypriotische wet en de wijze waarop deze in de praktijk wordt toegepast, laat hij na in zijn geval aan te tonen dat hij persoonlijk niet effectief een beroep kan doen op en het daadwerkelijk genot kan hebben van de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen en dat hij, buiten zijn eigen wil en keuzes om, in Cyprus in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde of dat bij terugkeer zo'n situatie dreigt.

6. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES